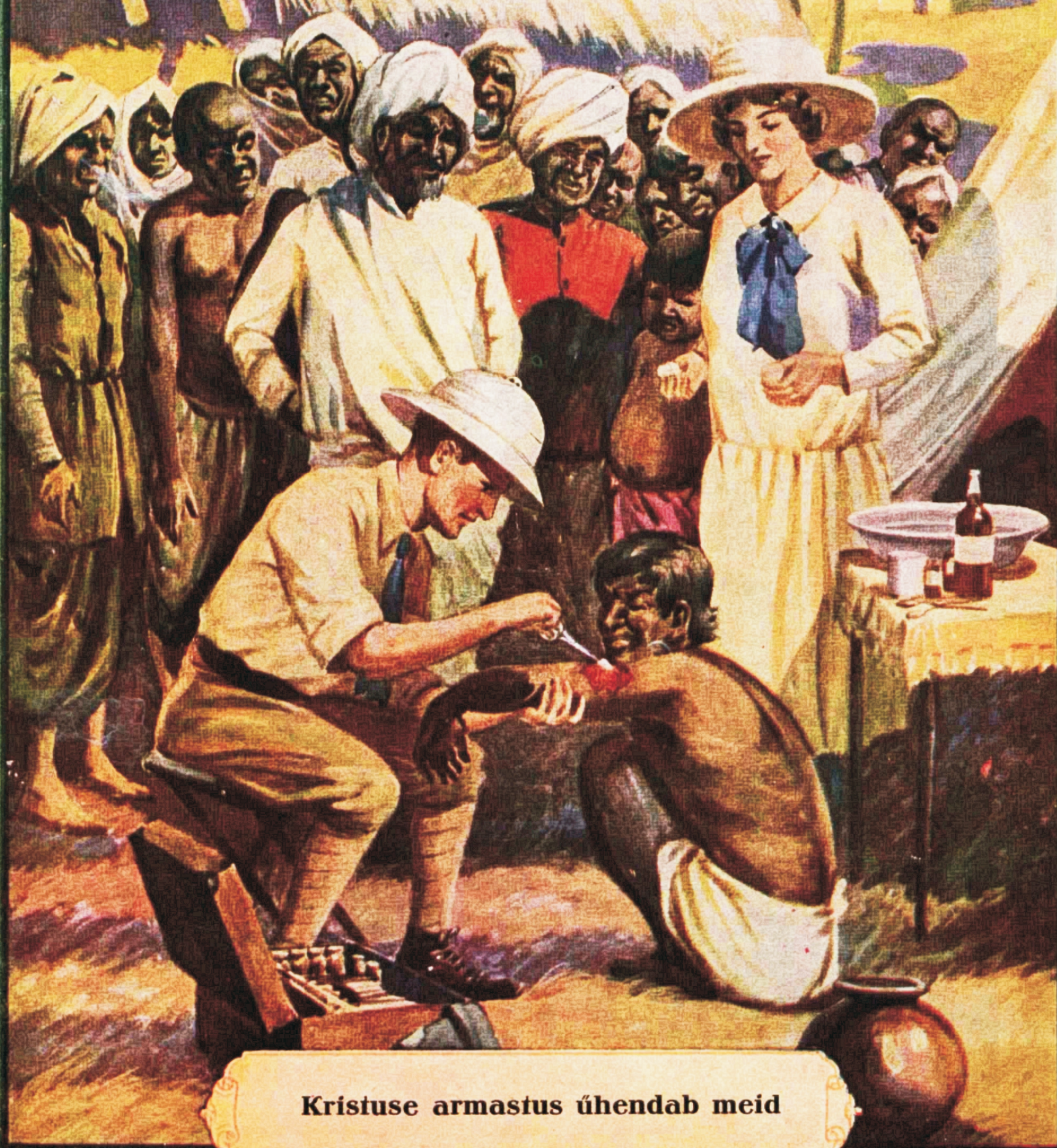

1929

Lõikustānu Leht

Kristuse armastus ühendab meid

„Minge kõige maailma ja kuulutage armuõpetust kõige loomale“. Kristus.

Seitsm.-Päeva-Adventistid peavad Kristuse selle tähtsuse üheks eneste suuremaks ülesandeks, mida Õnnistegija oma rahvale annud. Nad ei oota mitte, et aineiline toetus selle töö jaoks ainult teistelt peaks tulema, kuna töö enda tegelik läbiviimine nende eneste kanda oleks. Sellepärast, nad püüavad eneste võimaluse piires ise eneste annetega seda tööd toetada. Aineliselt jõukamatel maadel elavad liikmed sammuvad siin muidugi teiste ees. Nii näitavad möödunud aasta aruanded, et Põhja-Ameerika S.-P.-Adventistid on iga liikme peale aastaks 75 doll. 37 f. misjoniannetena kokkupanud, millest suur osa välismisjoni toetuseks on läinud.

Seda aastat tagasi oleme jõudnud lõppedumusele et võimatu on meil meie eneste jõuga oma programmi, järele ajas, kui meie soov on, teostada. Sellest otsustati ligi kakskümme aastat tagasi igal aastal üks meie koguduse ajakirja selleksuline number välja anda, mis välismisjoni töö üle aruande esitaks ja ühtlasi ka välismisjoni puudustega tutvustaks. Esitades neid teateid meie sõpradele ütlesid need kõige: „Me tahame teile selles töös abiks olla.“

Need sõnad pole jäänud ainult sõnadeks vaid on muutunud tegudeks. Meie üleilmset misjonitööd toetavad täna tuhanded sõbrad ja nende arv suureneb iga aastaga. Kahekümne aastase välismisjoni töö kestel on praegune aasta-eelarve pea kahekümnefordseks kasvanud. See näitab, misjoguse kiirusega meie välismisjoni lahinguliin laieneb.

Kuid rõõmustades selle üle, mida oleme võinud 127 maas teostada, rõhuvad meid siiski tungivamad abihüüded, mida oleme kunagi kuulnud. See rõhustab meie liikmeid veel südamlikumale tegevusele, et kannatajate valu vaigistada. Ja jällegi pöörame end lootusrikkalt uue „Kõigustänu lehega“ eneste sõprade poole paludes meie tööle toetust. Oleme kindlad, et te enam kui harilikult huti selle misjonilehe sisu kohta tunnete. Lehe kaanepilt kujutab meie püüdeid vaigistada inimsoo valu. Sama mõte avaldub selle lehe igal leheküljel.

Me palume eneste sõpru abipalujate hüüdeid mitte tähelepanemata jätta. Igale lahtele toetajale aga tuletame meele, et rõõmsa südamega hulk kõigil mail suureneb ja on tänulik elutähtsuse eest, mis neile lahete annetuse läbi osaks saanud.

„Kõigile paganatele, suguharudele ja keeltele“.

See on meie programm. Igatveest evangeeliumi peab kuulutatama kõigile paganatele ja keeltele. Üleilmse advent-misjoni keskforralduse eesmärk on selle ülesande täideviimine. Igale aastal tungitakse uutele maaaladele, laiendades tegevust uute keelemurrete seas. Viimase kolme aasta jooksul oleme välja saatnud 559 uut misjonäri. Praegu töötatakse 127 maal 279 keelemurde seas. Trükitööd leitatakse 132 keeles.

Lõifustänu Leht

„Vaadake põldusid, need on ju walged lõifusele.“ — Kristus.

Kogu inimsoole õnnistuseks.

L. S. Christian,
G.-B.-Aidw. Euroopa põhja ditwis. eestseisja.

Guurim iverandus maapääl on inimene. Inimese tõeline hää käekäit on tema suurim ülesanne. Inimese väärtus ei tasta mitte üksi selles elus, waid ka tulewases. Kõngu wase-taetwandused, Lõuna-Aafrika teemandid, hiigla loo-dustwarad Wenemaal wõi Hiinas, taotwad täielikult inimolewuste väärtuse ees. Sellest järgneb, et kodu-toldel on suurem väärtus, kui wabrikul, ja et lapsed väärtuslikumad on majadest ja teistest iverandustest. Dieti ei ole paljud uuema aja leidustest, üks tõif kui väärtuslikud nad ka olets, midagi muud, kui mõõduwad piflasjatefed.

Meie mehaanilise kiirustamise ajal, mil pea tõif masina jõul tehakse, oleme harjunud hindama asjade väärtust materjaalse mõõdupuuga. Me teeme weel ühe teise wea. Et igal pool on olemas organifat-

fiioone ja ühinguid, siis oleme harjunud inimesi ette-tujutama ainult hulga wiisi. Teatud mõõdul oleme funnitud nendega kui massiga arwestama. Kuid on olemas hädasõht, et me seejuures iga üksiku seisukoha ja õiguse unustame, wõi eht sellega vähemalt hooli-matalt ümber käime. Sga rahwas fastwab tõigil aladel ainult sel mõõdul, mil määral tema üksikud liikmed edu saawutawad. Seepärast tõif inimsoo edendamise plaanid, mis üksiku inimese tähelepane-mata jäätawad, peatwad nurja minema.

Inimsugu paljuneb meie ajal wäga kiiresti. Nende arw on wiimase tuuekümnne aasta tsel 100% fastwanud. Praegune maailma elanikkude arw, mida ligi kahe miljardi pääle arwatasse, wõib lühikese aja jookul kolme miljardini tõusta. See inimsoo palju-nemine atwaldab mõnel maal otse põrutawat mõju. Seeläbi fertitwad igal pool efile uued probleemid. Poliitilised, fotsiaalsed, hariduslised ja majanduslised küsimused ootawad lahendust. Mõned tõendatwad, et inimsoo tulewik wõib majanduslikkude ettewõtete läbi kindlusstatud saada; teised ootawad seda jälle uuest festsfondlikust forrast. Niisugused abindud wõi-wad üldisuse korraldamisets kasulikud olla, kuid neist ei jatku weel.

Sga tõeline inimsoo wabastamine ja ülesehitamine peab asja juurest pääle hattama. Inimene on kõrgem, kui ainult mõni füüsiline, loomalik ole-wus. Sga uuendus, mis tahab eht olla, peab ini-mese sifemised jõud ülesäratama, neid fastwatama ja peenendama. Inimese jäädatu ümbermuutmise hää-duse poole peab Sumala wõe läbi teostatud saama. Sfegi tõige alamal astmel seistwal paganal on oma jumalad ja neid mõjutataffe nende usu läbi. Me oleme seda sagedasti näinud pimedamas Ida- ja Lääne-Aafrikas. Me näeme seda aga ka igal maal Euroopas. Ei ole täna ühtegi tungitwamat tartwi-dust, kui wajadus usulise uuestielustuse järele, mis toots kaasa usku Sumalasfe ja sõnatuulmisi tema sõnale. Ilma Sumalata ei wõi seista ükski riik ega õnnelik olla ükski perekond.

Dust sel põhjusel on tõif need, kes paganatele taugel ja nimekristlastele kodumaal, rikastele ja waes-tele, ewangeeliumi jutustatwad, igale riigile suurimaks

kasuts. Need on õiged inimsoo päästjad. Kristlik misjon Hiinas, Aafrikas ja teistes maajagudes on suurt mõju avaldanud. See on kogu maailma inimeste elu lootusrikkamaks, mõnustamaks ja inimlikumaks teinud; on neid pimeduse hirmupõlvest ja ihulitust maailma karmete piinaelust vabastanud.

Meie misjonärid lahutuvad maailmale kodust ja sõpradest; jätaivad maha kõik selleks, et kadunuid päästa. Nad on ausameelsed ja ennaohjerdavad mehed ning naised. Nende töö on viljakas. Nad juhivad paganaid tervet elu poole. Nad õpetavad neid töötama. Nad juhata-

Kuidas Aafrika pärismaalased elavad.
Me peame neile ivalguft saatma, kes on lootufeta ja elatva Jumalata.

ivad neid Jeesuse juure, täites Kristuse käsku: „Sa sedafinast kuningriigi armuõpetust peab kuulutama kõiges maailmas.“

Me palume kõiki meie sõpru annetamise läbi seda hädad tööd toetada, et Sumala sõna saaks veel suuremal määral kõigele maailmale kuulutatud ja et arstiline, farmatseutiline ja usuline töö kodumaal võiks tarvilikul määral toetatud saada. Kõik, kes usuvad Jumalasse, jah iga inimsõber saab rõõmuga niisugust hädad tööd toetama. Minneviisus on meie palvetele suuremeelselt vastu tulnud, mille eest siin kõigile tänu ütleme.

L. S. Christian.

Meie oleme vastutavad

pimeduse ahelates viibivate eest.

Kui kuulame hädadest ja puudustest Hiinas, Indias või Aafrikas, taldame mõtlema, et ka meie enda kaasmaalaste juures kodus palju puudust ivalitseb, millele peatjime abi andma.

Waatleme oma kodumaa linnades elavaid tuhandeid kes veel pole Kristusele võidetud, ja küsime: „Kas me peaks nende päästmiseks tegevad olema? Mida peatjime minema kaugele, kui meil kodugi nii palju teha on?“ Tõsi on see, et kodumaal sel alal suur viletsus ivalitseb. On olemas miljoneid, kelle päästmiseks peab jõupingutusi tehtama; kuid kas võib see olla taskistuseks Kristuse käsu täitmisel, mis ütleb: „Minge kõike maailma!“

Arimehed peatvad tarvilikult viibida välismaal. Eneste äriliste huvide tõttu kodumaal külastatavad nad kaugeid maid, reisivad läbi maad ja mereid, kohtuvad julgelt hädasõhtudega, tungides isegi põlistesse metsadesse, et enda kaupa nende

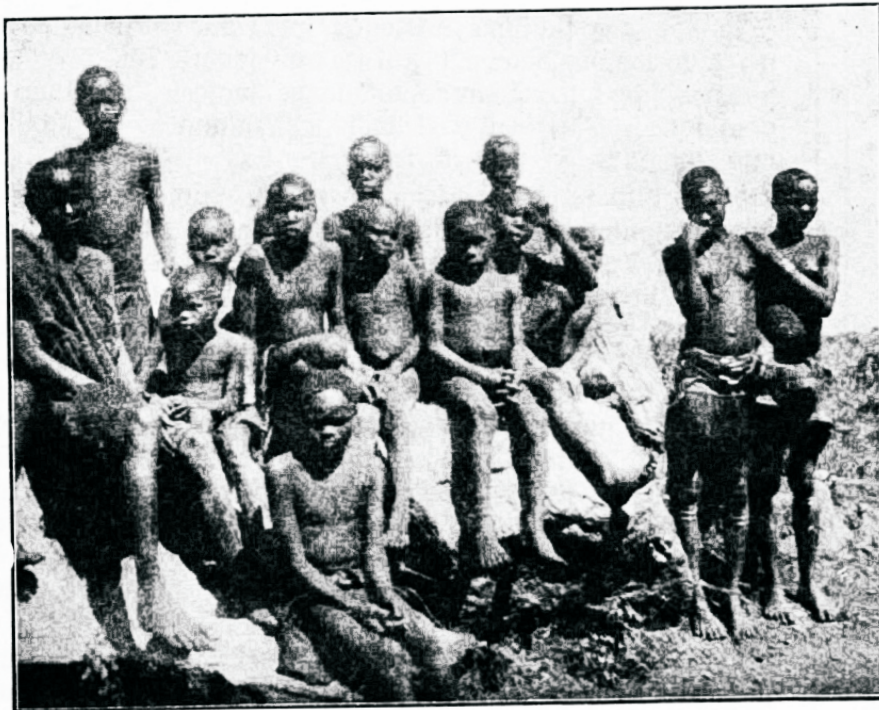
maade rahvastele viia. Kas peaks siis kogudus, kelle hooletis evangeeliumi levitamine antud, selles suhtes teistest maha jääma? Kas ei peaks me süüdist Sumala käsu järele teha püüdma ja rõõmukulustust kõige kaugematesse maaosadesse tadmama?

Minult sel mõddul, mil määral kogudus tema hoolde jäetud vastutust tunneb, ja oma Käsija footvi täidab, viies kuulustust kõigele maailmale, saatvad õnnistuse wood kodumaa koguduste päale tagasi woolama.

Õtsustagem seepärast suurenetval määral sellest õnnistusest osa saada, mis taetvas tahab kõigile neile wabalt anda, kes walmis on õnnistuse kuulustust teistele wiima. Mida enam me eneste waimulikke õnnistusi teistega jagame, seda rohkem saame me kõige hädad annete andjalt kõigefülgeid õnnistusi.

W. E. Read.

Tungiv hüüd abi järele.

Ruidas pärismaalased meie misjonifooli tulles välja näevad.

Siljuti kui ma ühel, reisul Pare misjonipõllul Ida-Aafrikas olin, tuli ühel päeval üks saatfond koosoleku järele meie juure. Artvan et neid oli umbes saja inimese ümber, kellest kaugelt suurem hulk paganad olid. Nad olid sel hommikul meie koosolekust osa võtnud ja avaldasid kogu meie misjonäride tegevuse üle suurt huvi.

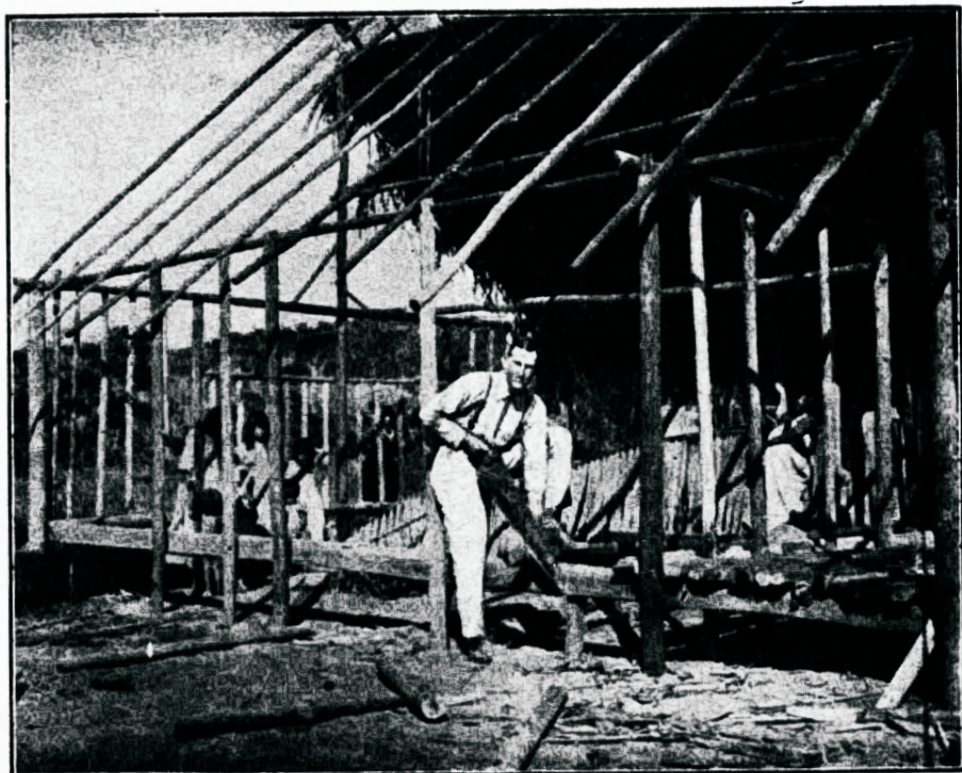
Neile pärismaalastele oli see tähtis filmapilt, kui nad meile enda paltve esitasid. Nende juht, üks haritud välimusega ivana mees, esitas meile farnafel viisil paltve, mida me kaua meeles peame. Ta ütles lühidalt öeldud umbes järgmist: „Me täname teid et meile külla tulite ja sisse hutvi eest, mis teil meie vastu on. Me palume teid meie parimaid terivitusi teie sõpradele Euroopas edasi anda. Ütelge neile, et me neile südamest tänulikud oleme nende misjonäride ja õpetajate eest, mis nad meile on saanud kui ka tõige sisse eest, mis nad meie ja meie laste hääks on teinud. Meie hindame misjonäride, õpetajate ja jutlustajate tööd, aga nüüd on meil suur tarvidus ühe haigemaja, arstide ja haastaja-

õdede järele. Siin ei ole arstilise abi saamise võimalust 60 kilomeetri piirkonnas; meil ei ole isegi ämmaemandat. Meil ei ole kedagi, kes meie haigeid aitaks ja nii peavad meie naised ja lapsed arstliku abi puudusel sagedasti surema haigustesse, mis tervesti arstitavad. Palume, jutustage eneste sõpradele Euroopas meie hädast ja ütelge neile, et nad ei peaks mitte liig kaua arstilise abi saamisega viivitama. Meie häda on nõnda tungiv, et oleme sunnitud tõsiselt abi paluma“.

Nõni päev hiljem läksime jala 40 km. eemal asuvasse Rihurio misjonijaama, kus koosoleku järele jälle hulk mehi samasuguse paltvega esinesid, mida nad liigutatult etteandsid. Me ütlesime, et me praegu neile midagi ei või lubada, kuid töötajame nende paltved misjonipõldude testjuhatusete kodumaal esitada.

Mõtleme inimlikult nende olukorra päale! Need inimesed on sääli ilma haigemajadeta ja arstlabin. Nad paluvad meilt abi, aga vahendite puuduse pärast peame neid paluma, et nad iffa veel edasi ootaksid. Kas nad peavad veel kaua ootama?

J. C. Raft.

Misjonär elamut ehitamas.

Waimulif walguš

W. H. Branson, Aafrika misjonipõllu eestseisja.

Möödunud kuudel oleme me Aafrika misjonipõllul enam tõendusi armukututuse väest kogunud, kui jeda seni 25 aastase tegevuse jooksul.

Kord wiis tee meie õpilased Belgia-Kongo ühest maajaoft läbi, umbes 130 km. meie misjonijaamast eemal. Nad pidid ühte külla õomajale jääma, mille elanikud üldiselt kui inimsööjad tuntud olid. See ümbrus oli nii elufardetaiv, et walitfufe ametnikud ainult sõjawäe saatel seal liikufid. Õpilased saatsid õhtu lauldes mööda. Säälsed elanikud ei olnud elades weel etwangeeliumi laule kuulnud; nad mõistfid ainult enda õudfeld rahwuslaule.

Suhtumisi wiibifid mõned inimsööjad seal lähedufes; nad kuulafid neid laule ja said wäga liigutatud. Nende küsimufele: „kust teie olete need laulud õpinud?“ wastafid meie õpilased: „adwentimisjoni jaamas“. — „Õh wõistfime ka meie nii laulda! Homme, kui me koju läheme, siis tulete te kaasa, ja toote ka need laulud meile“, wastafid elanikud. Poifid kohtufid, sest nad teadsid kust need mehed pärit olid. „See ei lähe“, was-

tafid nad, me kuulume misjonile ja peame kiirustama, et me jälle tagasi jõuame. Kui te misjonäri ehk õpetajat footite, siis tulge sinna ja aivaldage walgele misjonärile oma footi. Alma loata ei wõi me minna“. — Poifid olid õnnelikud, et nendele see wabandus meelde tuli.

Elanikud tulid ka misjonäri juurde palwega: „Meie tahame laulma õppida nagu sinu õpilased, tesse laule me kuulfime“. „Meil ei ole fiin lauluõpetajaid; meil on ainult jutlustajad ja teised õpetajad“, wastas misjonär. „Kooli ei taha me, ka jutlustajat mitte; meie tahame ainult laulma õppida“, kostis wastus. Nii kutsus misjonär ühe fastwandiku, kes hästi laulis, ja ütles talle: „Need inimsööjate suguharusse kuulutwad elanikud on fiia tulnud ja tahawad fedagi saada, kes neile laulu õpetaks. Kas ei tahaks sina sinna minna?“ Wäite „must“ mõttes paar filmapilku ja ütles: „Härja Giddings, Sumala hääts olen ma walmis igasse kohta minema“. Elanikud lubafid poifi eest hoolt kanda et talle midagi paha ei juhtuks. Siis läffid nad felfis.

Kui nad külla jõudfid, kogufid felle elanikud igal õhtul ja meie õpilane andis nendele näpunäiteid laulmises. Lauldes said nad enam ja enam tähelepanelikufs felle fiful. Nad palufid oma õpetajalt fclgitust nende sõnade tähendufe kohta küfides: „Mis tähendatwad felle laulu sõnad? Kes on taewa Sumal ja tema poeg Seefus?“ Nii awanes talle wõimalus nende tähendufe fclgitufeks.

Ea ei olnud weel kuigi kaua fääl, kui tõrd külawanem talle ütles: „Kuidas oletf fellega, kui me fiin fooli awafime?“ „Suurepäraline mõte“, ütles meie noor sõber, „awame fiia fooli“. Mitte kaua pärast jeda tulid nad

Enste fooli Aafrikas.

pimedas maajas.

uuesti ja ülesid: „Me tahame forrapäralist uue õpetuse uurimist ette võtta“. Meie fastwandit oli sellega nõus, tutvustas neid pühakirjaga nii et faksfada hinge uftli-kuts sai. Kui nüüd selle maa ametnikud maal reisivad, ei saada neid enam sõdurid, sest armutuulutuse mõju See-fusest Kristusest on niivõrd pinda võtnud, et nii eurooplane kui pärismaalane võitvad wabalt liikuda.

Pidalitõbised saawad terweks.

Sumal tarvitab iseäranis arstlist misjoni, et ewangeeliumile fisepääsu walmistada. Eriti awaldub see Angolas, kus Dr. Long tegutseb, Kongo ümbruses, kus Dr. Sturges töötab; siis weel Njassamaal, kus Dr. Birkenhof wäljapaistwaid edusamme pidalitõbiste parandamises saawutanud; samuti ka Betshuanimaal, kus Dr. Erickson ja Dr. Kretschmar töö on, ja teistes kohtades, kus meie arstid abi andmas.

Meil on praegu faks raatfusumaja pidalitõbistele Ida-Aafrikas, kuna kolmas Belgia-Kongos on. Uhes neist on 69 haiget, kahes teises 35. Paljud ootawad forda raatfusimiseks. Paljud on sellest toledast haigusest terweks arstitud saanud ja koju läinud, jutustades fää, kuidas Sumal neid sellest haigusest wabastanud.

Tööalustajate tegevus inimsööjate seas.

Prantfufe ektwaatoraafrikas, kus 11 miljoni elanikku, aawas misjonär Jones oma abikaafaga efimefe misjoni-jaama. Nad asutwad ühe suure küla läheduses, mille elanikkude keskel weel inimsöömine kombeks on. Mitte ammu tagafi tapfid nad ühe naisterahwa ja fõid ära.

Pärismaalane ewangelist Abessiniias.

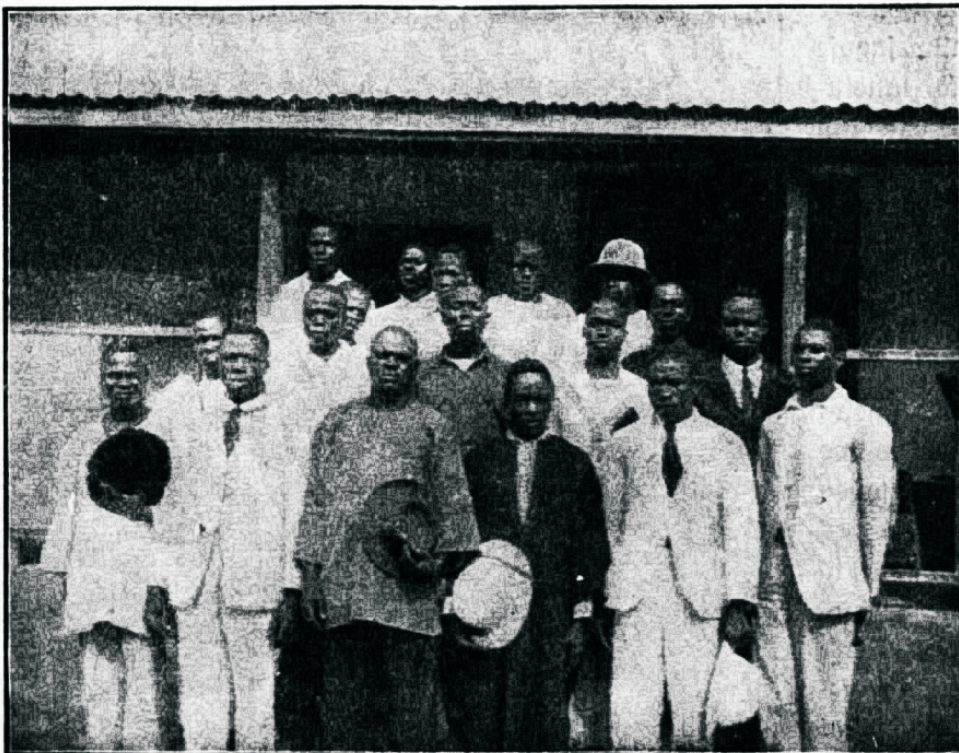
Eht küll mitmesugused hädaohud fäälsid misjonääre ahtwardatwad ja nad ei wõi ilalgi enda elu pääle julged olla, on Sumal neid fiiamaale hoidnud; nad on õnnelikud enda töös ja on juba 100 õpilase ümber oma hiljuti aawatud koolile võitnud.

Misjuguse wastuse peame me andma?

On wäga raske üleslugeda misjonipõldude puuduseid, sest neid on nii palju ja mitmesugused. Reisul läbi Aafrika ja teiste misjonipõldude osades waldab reisijat ehmatuse, wõrrelbes neid miljoneid pärismaalasi wäikeste misjonäride arwuga, mis neil hiigla maaaladel laialipil-latud. Meie wajame tõelikult rohtem misjonäre. Meie misjonäridel on ka paremaid elamuid waja. Meil peab olema õppe-asutusi ja arstlisi raatfusurume, ja neid igal meie misjonipõllul.

Et nende paljude hüüete seast, mis misjonifefasutusele faade-tasse, kõige tungiwamatelegi tut-fetele wastu tulla, peame sel aastal wähemalt faksfistfummend uut misjonäri Aafrikasse faatma.

W. E. Read.

Mustanahalised ewangelistid Nigerias.

India miljonite fessfel.

A. W. Carey, 1807, India-Aafrika, India, Burma ja Tseiloni misjonipõllu eestseisja.

fui palju nõuab see neilt tublidust ja eneseohjverdatvat meelt, kes enda wanemate usust lahkus ja ewangeeliumi walguse järele elama hakkab. Kuid Sumala sõna atwadbab ka indude seas oma wäge.

Ümberpöörmine farnaneb furnust ülestõusmisele.

Misjonär Carey, kes kauemat aega Indias töötas, ütles kord, et see olla samasugune ime kui üks indulane ristiusku pöörab, kui kedagi furnust üles äratada. Kõigist raskestest hoolimata on siiski hulk paganaid ristiusku wastu wõtnud.

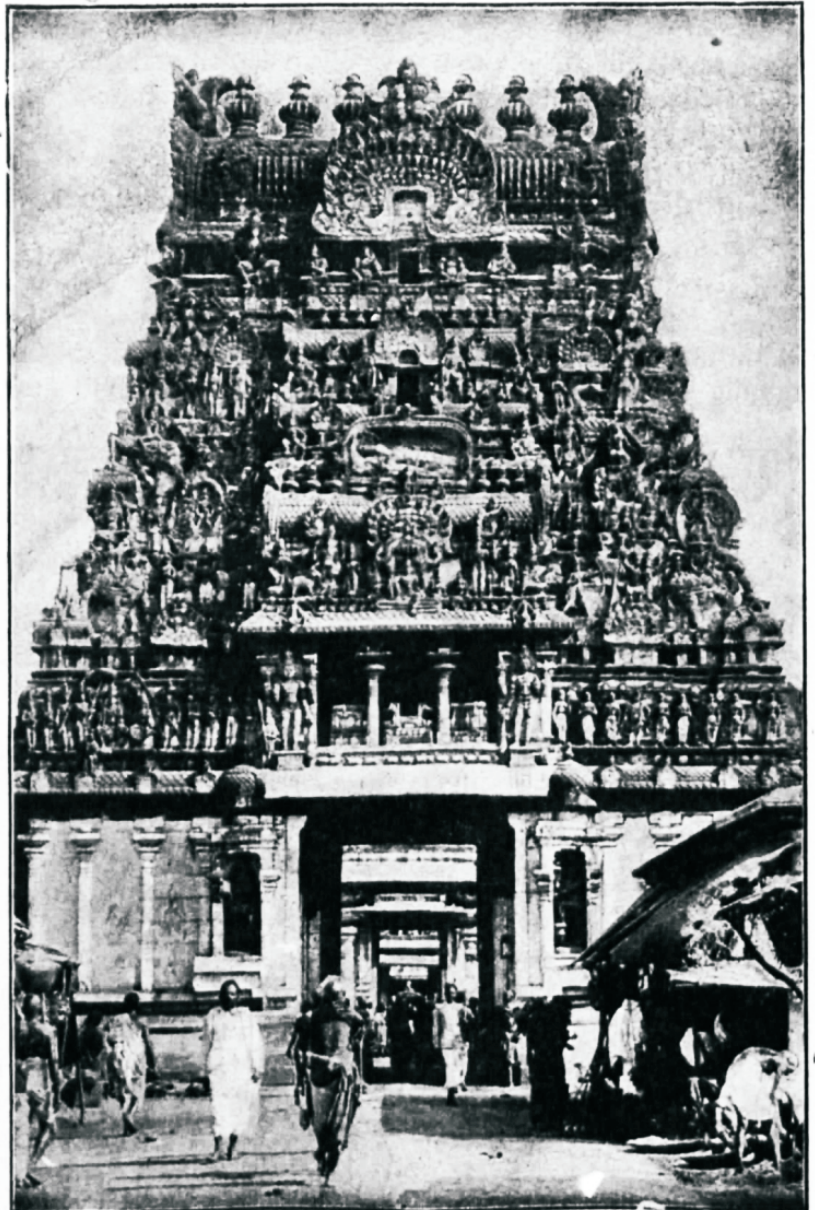
Suur oli meie rõõm, kui ühel päewal keegi braama-usuline Kristuse juure tuli. Temale kuulus Asfami linnas asuw tempel, kus 2000 õpilast aset leidfid. Indu õpetus ei rahuldanud teda. Ta lahkus templist ja läks Ceyloni, et teada saada, kas ta Buddha usu läbi Kristust leiab. Mõni aeg wiibis ta siin seda usku uurides,

Ühe püha indulase elulugu.

Waevalt usutaw lugu ühest India pühast, keslega tema õpilased pahasti ümberkäisid, kui ta ristiusu wastu wõttis. Tutustatud A. W. Cormackilt, Eõuna-Asia misjoni osatonna eestseisja.

Suurem osa tööst, samuti meie kui teiste usulühingute poolt, saab India põlatute juures tehtud. Sää1 on üle 2000 mitmesuguse seisuse-waheseina, millised nähtawaks taktistuse ewangeeliumi lewitamisel on. Eht küll waljatwaateid nende kistenduste fõrwaldamiseks on, siiski on nad weel tuntawaks wõimaks, mida meile hiljuti üks läbielu tõendas.

Ühes külas Eõuna-Indias otsisin ma postkontorit, et marke osta ja kirje ära tuua. Ametnik oli indulane, kõrgema kasti liige. Kui ma marke palusin, sai mees otseselt segaseks, sest misjonäre ja walgeid põlatatke sää1. Tema abilise ei olnud kohal. Silmapilgu wiilwitas ta ja siis käskis meid oodata. Et meil selleks aeg puudus siis wõttis ta margid, tuli wälja ja asetask need meie ette põrandale. Siis pööras ta meile selja ja käskis meid marke maast üleswõtta ning raha nende afemele põrandale asetada. Walgete käest raha otseteel wastu wõtta on nende meelest kõlwtatu ja alandaw tegu. Sarnaste tõerasjade läbi saame paremini mõista,

India ühe templi üks kolmekümnest ufest.

lootes et ta oma hingejanu kustutada võiks. Ka see oli asjata. Selle järele läks ta Tiibeti, et järele vaadata, kas jäälsed buddausulised talle seda anda suudatavad, mida ta otsis, sest need erinevad oma kommetes teistest. Ka jääl ootas teda pettumus. Ta läks ka Hiina ja Siiami, kuid kustilt ei leidnud ta Sumalat.

Nii pööras ta Indiasse tagasi. Eht küll indud ja mohameedlased waenulitud on, siiski kõitis ta en-

vastutvõtmise täheks. Seda ei tohi nad enne surma ära panna. Zemal ei olnud ette näidata võõd, sest ta oli ristimise juures selle ära võtnud. Selle järele käidi temaga farmilt ümber.

Hiljem ütles ta oma jellefordse läbielu kohta: „Nad iweeretasid mind jalgpallina mööda maad“. Suure waetwaga päästis ta oma elu, kui ta 65 km. eemal olevasse kindlamsse kohta ratsutas. Ujuwahtetus on Indias ideliku eluhädaohuga teotud.

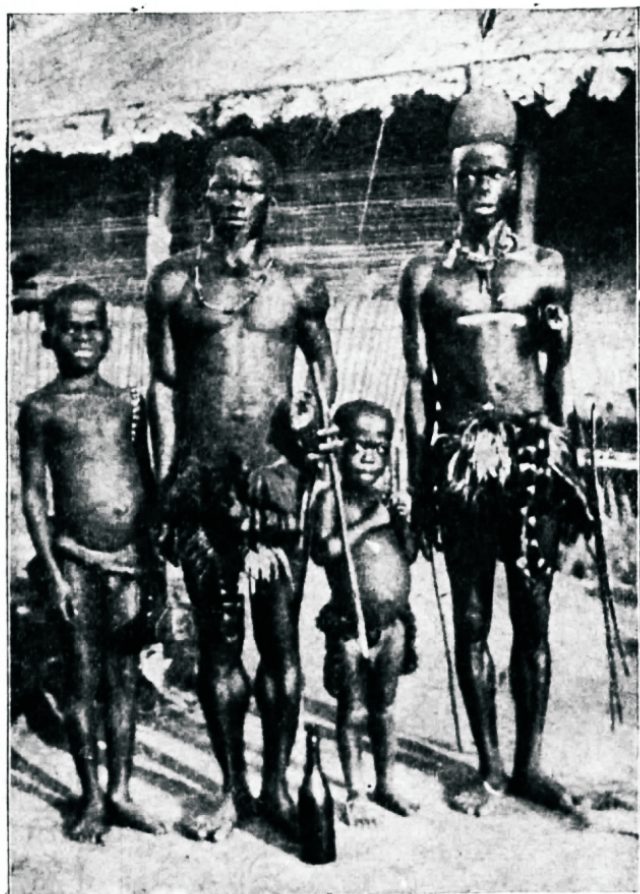
Mohameedlased palvetamas, filmad Meha poole pööratud.

nast islamiga, kuid ka jääl oli otfimine asjata. Läbi-reisul Põhja-Lääne Indiast juhatas teda teegi mele jaama Luchnowis. Misjonär Belgrave võttis teda lahkest wastu. Ta oli just üksi. Kui ta pühkas rüetes mehest küsis mida ta sootvib, wastas see: „Mina otsin Sumalat. Et mind teie juurde juhataki, otjisin ma teid üles“. Nad uurisid feltfis Sumala fõna. Lõpuks määrasid nad järgneva piiblitunni. Nii festis kolm kuud. Nende uurimiste lõpul tunnistas ta: „Ma olen kindel, et Jeefus Kristus mind minu pattudest päästa võib“. Ta sai ristitud.

Hiljem mõitles ta oma õpilaste pääle Usamis ja mõtles, et üks nendest saab teda wastu võtma. Teade tema ümberpöörmisest oli enne teda finna jõudnud. Kui ta kohale jõudis, küsiti temalt püha töõd. Ühe niisuguse töõ saavvad poisid indu ustu

Mõne aasta eest pööras end Keft-Ubesiinias, nõnda jutustab misjonär Read Londonist, Sheit Safarias islami ebausust elatva Sumala poole. Ta nägi ainult nõrka walguft, ometi võttis ta wastu mis Isfand tale oli ilmutanud. Ta elas mitme-abielus, kuid siis lastis ta wabaks kõik naised peale ühe. Ta õpetas rahwast, et ühel päetwal tulewad walged misjonärid ja tootwad neile õiget kuulutust. Et need õiged misjonärid on, võitwat sellest tunda, et nad kuulutatwad Kristuse peatfet jälletulemist.

Tänapäetw on seal umbes 10—13.000 inimest, kes on maha jätnud islami ja ootawat abi mele poolt. Igatsufega palutwad nad meist õpetajaid, et feeläbi kindma õppida Isfanda teed täielikult. Kas me peatfime neilt tagasi hoidma etwangeliumi õnnistusi?

3. Arstid-pärismaalased (ndiad) Belgia-Kongos.

Haigeratvitus on tähtis osa meie üldimlisest misjonitööst.

Mie töö pidalitöbiste juures on uus haru misjonitööst, kirjutab Dr. Birkenstod Afrikast. Me võtame neid vastu Malamulo pidalitöbiste koloniis. See on üks eraldatud koht, kuhu pidalitöbised tulevad meeleldi ja jäävad sinna kuni tervetösaamiseni. Nad peavad seal paigal olema, sest muidu ei saa neid ratvitseda. Haigete ratvitsust toimime öletatusega taetud tellistvaimajas. Selle maja lähedal asub kuus rida väikseid ütte pidalitöbistele, milles nad elavad ühtlult. On mõni haige tervena lahtunud, siis põletatakse tema ütt ära. Wundamendile aga tehakse uus ütt järehtulijale. Praegu on koloniis 56 pidalitöbist; kuid ootamas on wast fada, feda ei saa wastu võtta wahendite puudusel. Hiljuti lahtufid kümme pidalitöbist täiesti tervena ja wasti järgnevad neile ka teised.

Lõuna-Aafrika väikse Njassamaal on umbes 6000 pidalitöbist. Igas külas võib leida üks eht taks neist kannatajatest. Tervenenemiseks peab 18 kuust kuni 2 aastani igal nädalal taks fiseprafimist tehtama.

Peale hospidali on Dr. Marcus põhjapoolse Rhodesias, Fort Jameson'i lähedal, aivanud ka ühe pidalitöbiste-koloni. Selleks on ehitatud 40 ütiline

afutus pidalitöbistele. Arst kirjutab fellest: „Tööd pidalitöbiste juures algasime kolme haigega. Kui aga ratvitsuse tagajärge nähti tulid teised suurte farjade wiisi. Mõned an ka wäga hutwitatud Sumala sõna tödedest. Peab imestama weendumuse üle, milles me töötame: püüdes parandada ihulikke haiguseid, juhime haigete tähtsapanu Kristusele, kes ka waimulikus haiguses parandab.“

Arstliku misjoni teftpunktid kauges idas.

Doktor Gardiner kirjutab Malai saarelt, et on tehtud kindlad plaanid kliinikute ja sanatooriumide laiendamiseks. Seal ümbruses on Penang'i elanikud tehtud tööd nõnda wäärtuslikult hindanud, et nad ise on koku kogunud 18.000 dollarit ülalnimetatud otstarbeks.

Hiljuti lõpetati ühe ilusa ja hästiforraldatud sanatooriumi ehitamine Shanghai läheduses. See aitab seal rahuldada suurt wajadust. Ka Shanghai elanikud on seal fordasaadetawat tööd hääks tunnistanud, kuna nad feda tööd toetades 25.000 dollariga, kaasa aitasid kliiniku ehitamiseks seal linnas.

Elimees Evans, kauges-ida misjonitöö juhataja, kirjutab: „Meie haigemajad Hiinas ja Kauges-Idas on ületoormatud ning paljudes kohtades palutakse haigemajade ja kliinikute afutamist. Wajatakse ka wäga halastajadefid, kes kofkusurutult elawat rahwast külastafid, inimeste jüdamelele liginefid ja neile oma töö läbi näitafid ewangeeliumi teed. Sõnadega on wõimata kirjeldada sellise töö wilja. See on Kristusest päritolew mõju, mille läbi päästetakse pimesas paganuse wanglas olewad hinged.“

Teised arstliku misjoni teftkohad.

Jaapanis, Tokio linna läheduses, ehitatakse ka üht kliinikut. Doktor Gehlaff, kes on seal asja juhataja, palub tõsiselt toetust jaama warustamiseks arstliku tööabinõude ja apparaatidega. Mõne aasta jooksul on tungiwalt palutud ka Filipiini saartel arstliku misjonitööd atwada. Wajadused on seal ülisuured. Doktor Hall ja tema abitaasa on selle hüüdele järginud ja sinna läinud, ning alitawad atwada üht wäikest afutust Manilas.

Dr. Madwid, halast. ded

Guure arst ti jälgedes.

afutus pidalitõbilastele. Arst kirjutab sellest: „Tööd pidalitõbilaste juures algasime kolme haigega. Kui aga ravituse tagajärge nähti tulid teised suurte tarjade viisi. Mõned an ka väga huvitatud Sumala sõna tõdedest. Peab imestama teendumuse üle, milles me töötame: püüdes parandada ihulikke haiguseid, juhime haigete tähelepanu Kristusele, kes ka võimalikud haigused parandab.“

Arstliku misjoni teippunktid kauges idas.

Doktor Gardiner kirjutab Malai saarelt, et on tehtud kindlad plaanid kliinikute ja sanatooriumide laiendamiseks. Seal ümbruses on Penang'i elanikud teinud tööd nõnda väärtuslikult hindanud, et nad ise on kokku kogunud 18.000 dollarit ülalnimetatud otstarbeks.

Hiljuti lõpetati ühe ilusa ja hästiforraldatud sanatooriumi ehitamine Shanghai läheduses. See aitab seal rahuldada suurt vajadust. Ka Shanghai elanikud on seal tõrjasaadetavate tööd hääd tunnistanud, kuna nad seda tööd toetades 25.000 dollariga, kaasa alustid kliiniku ehitamiseks seal linnas.

Esimees Evans, kauges idas misjonitöö juhataja, kirjutab: „Meie haigemajad Hiinas ja Kauges-Idas on ülekoormatud ning paljudes kohtades palutakse haigemajade ja kliinikute asutamist. Wajatakse ka väga halastajadefid, kes tõkkusurutult elawat rahvast külastaksid, inimeste jüdametele ligineksid ja neile oma töö läbi näitaksid etwangeellumi teed. Sõnadega on tõdimata kirjeldada sellise töö viisi. See on Kristusest päritolew mõju, mille läbi päästetakse pimeas paganuse wanglas olevad hinged.“

Teised arstliku misjoni teppkohad.

Jaapanis, Tokio linna läheduses, ehitatakse ka üht kliinikut. Doktor Gehlaff, kes on seal asja juhataja, palub tõsiselt toetust jaama varustamiseks arstliku tööabinõude ja apparatidega. Mõne aasta jooksul on tungival palutud ka Filipiin saartel arstliku misjonitööd avada. Wajadused on seal üllisured. Doktor Hall ja tema abikaasa on selle hüüdele järginud ja sinna läinud, ning alatawad avada üht wäikest afutust Manilas.

Dr. Madwid, halast. õed ja ravitsejad Ida-Aafrikas.

minu sõnad seda tõditavad. Järgnevalt olgu kirjeldataud üht niisugust sündmust

Weel rõõmustame endid, et võime teatada haigemaja ja kliiniku fiseõnnistamisest Lõuna-Indias, Marjapuris. Sinna jaama on afunud Dr. Clark ja tema abikaasa. Sedasama võime öelda haigemaja ja Zuliacas, Perus, kus Dr. Graybill aitab suurt indiaanlaste hulka Titiata järve ääres.

Igas nendes nimetatud arstliku misjoni teippunktiides alatawad teppvalt meie arstid ja õed tuhandeid kannatajaid.

Nendelt arstlikudelt misjonäridelt, kes on kaugel väljas, tulewad liigutatud teated sündmustest, mis efile tootvad selle töö tähtsust palju mõjuvamalt, kui

Lõpetamatast puufärgist.

Punta Arenast, meie kõige lõunapoolsemast misjonijamast Chile'st, kirjutab misjonär Anderfon; „Ühel külmal talwepäeval astusin ma päikese loojenemisel, umbes kell 4 Emilio Chamoros'i majja. Tema wäike poeg oli olnud juba mõni aeg haige ning arstid olid taotanud tõit lootuse tema paranemiseks. Oodati iga minut poisikese suremist. Wisarad filmis oli hakanud isa walmistama puufärki, milles ta tahtis rahuse faata oma last. Ma palusin, et haige laps wäheks ajaks minu hooleks jäetaks. Isal ei olnud midagi selle wastu, et ma lapse oma toju wiisin, eht ta küll sellest midagi ei lootnud. Mis sel ööl meie kodus sündis, ei saa ma siin kirjeldada. On küllalt kui nimetan, et Jofand meie püüdeid õnnistas ja me tõdisime wäikse poisikese tema wanematele tagasi anda tertweli.“

Kus arstid puuduwad.

Misjonär Nidle jutustab meile järgmist; „Warustatud mõnesuguste arstirohtude ja tööabinõudega reisisin hiljuti hobusel Columbias läbi Huila linna, kus ma alatafin haigeid, kes ei teadnud midagi arstist ega haigemajast. Paljud neist tõdisid tulla küll meie juure, kuid teised pidid jääma oma woodidesse. Neid ravitseji ja saadeti tõrda ka wähemaid operatsioone. Oo, kui tänulikud olid inimesed, keda me tõdisime aidata.“

ti jälgedes.

ed a ratvitsejad Ida-Aafrikas.

u- minu sõnad seda tõditavad. Särgnevalt olgu kirjeldatud üht
ilt niisugust sündmust

Lõpetamatast puufärgist.

ni
da
e-
es
s.
b:
id
te
ilt
ja
ja
est
ife

Punta Arenast, meie kõige idunapoolsemast misjonijaa-
mast Chile'ist, kirjutab misjonär Anderson; „Uhel külmal tal-
vepäeval astusin ma päikese loojenemisel, umbes kell 4
Emilio Chamoros'i majja. Tema väike poeg oli olnud juba
mõni aeg haige ning arstid olid kaotanud kõik lootuse tema
paranemiseks. Oodati iga minut poisikese suremist. Pärast
filmis oli hakanud isa valmistama puufärki, milles ta tahtis
rahuse faata oma last. Ma palusin, et haige laps väheks
ajaks minu hoolteks jäetaks. Sjal ei olnud midagi selle vastu,
et ma lapse oma koju viisin, eht ta küll sellest midagi ei
lootnud. Mis sel ööl meie kodus sündis, ei saa ma siin
kirjeldada. On küllalt kui nimetan, et Jeesus meie püüdeid
õnnistas ja me tõdime väikse poisikese tema ivanematele
tagasi anda terveks.

Kus arstid puuduvad.

ni-
elt
a-
fa
on
ü-
ii-

Misjonär Nidle jutustab meile järgmist; „Varustatud
mõnesuguste arstirohtude ja tööabinõudega reisisin hiljuti ho-
busel Columbias läbi Guila linna, kus ma aitasin
haigeid, kes ei teadnud midagi arstist ega haigemajast. Pal-
jud neist tõidid tulla küll meie juure, kuid teised pidid jääma
oma wooditesse. Neid ratvitseti ja saadeti korda ka vähe-
maid operatsioonide. Oo, kui tänulikud olid inimesed, keda me
tõdime aidata.“

Weel rõõmustame
endid, et tõdime teatada
haigemaja ja kliiniku
sisseõnnistamisest Lõu-
na-Indias, Marapuris.
Sinna jaama on asu-
nud Dr. Clark ja tema
abikaasa. Sedafama
tõdime õelda haigema-
jast Zuliacas, Perus, kus
Dr. Graybill aitab suurt
indiaanlaste hulka Ti-
tikata järtve ääres.

Sgas nendes nime-
tatud arstliku misjoni
keskpunktides aiatvad
kestivalt meie arstid ja
õed tuhandeid kannata-
jaid.

Nendelt arstlikudelt
misjonäridelt, kes on
kaugel väljas, tulevad
liigutatvad teated sünd-
mustest, mis efile too-
ivad selle töö tähtsust
palju mõjuvamalt, kui

Dr. Birkenstock ratvitseb pidalitõbbist Njassamaal.

Lapse haud.

Kui kord üks pärismaalane naisterahvas, kes
tristlane oli, Kesk-Aafrikas läbi paganate küla läks,
kuulis ta leinalaulu ning nägi, et ka hauda valmis-
tati. Tema küsimuse peale vastati talle, et üks laps
olevat surnud. Ta läks näidatud ütti ja leidis seal
kõhnaksjäänud lapse, kelle näolt paistis surma vari.
Kuna ta pani oma kõrvale lapse rinnale, arvas ta
nõrga elu märgi tundvat ning mõtles eneses: „Kui
imelik oleks ometi, kui Jumal selle lapse siin külas
terveks teeks ja nõnda rahvale oma väge ilmutaks.“
Ta palus hauakaevajat tööga järele jätta ja omale rahu
paltvetamiseks. Ja kuna ta paltvetas, et Jumal oma
väge ilmutaks ja lapse üles ärataks uuele elule, kui
see tema auks sünnib, avas laps filmad ja istus
kindlalt üles. Seejärele ütles tristlane inimestele:
„Nüüd tõdite koju minna, sest last ei ole tartvõis
matta.“

Wäheste päevade jookkul oli laps jälle täi-
esti terve ja mängis kui harilikult. Rahvas oli
väga imestunud ning ütles: „Seda ei ole me veel
kunagi näinud — meie jumalatel on küll filmad,
aga nad ei näe; neil on kõrvad, kuid ei kuule.
Selle naise Jumal aga kuuleb ja tauleb ka pal-
veid.“

(Lõpp 16. lht.)

Keftameerika ussed aivanenivad.

Keftameerikale on alganud uus päev. Ennem fuletud ussed on nüüd aivatud ja raudväravad on purustatud, nii kui tõd Peetruse ivangipõlve ajal juhtus, mil ingel usse aivas ja ivangid ivabastas. Maalnimetatud maadel teeb Sumal imet ja muudab vastupanu poolehoiduks. Keegi misjonär jutustas Kolumbiast järgmise loo, kus juures ta ise pifarfilmil omale abilisi palus: Teda oli tõd ühte tõhta kutsutud, kus ta koosolekuruumi äärmuseni täiskõllutud ees leidis. Pääle tunni-aegset jutlustamist lastis ta neil äraminna. Warsti oli aga faal jälle äärmuseni uuesti kuulajatest täiskõllutud ja misjonäri paluti ta neile sedafama kuulutada. Ta tegi seda ja lastis neid jälle ivabaks. Kuid uuesti tungisid teised kuulajad sisse ja kolmandat tõda samal õhtul pidi ta igatsejaille eluleiba mürdma.

Kui meie misjonär Kolumbias ühes teises tõhas aivalikke loenguid ärapidada sootwis, puudus tal raha felleks, et faali üürida. Kuid siiski pani ta oma teemi teadaande aivaliku platsile felleks määratud mustale tahvlile üles. Kaks tundi hiljem tungisid mitte wähem kui 1000 inimest sama platsile tõkku ja sügawama hutwiga kuulajid nad iga sõna, mida misjonär, fasti peal seistes, platsil ühe poe usse ees jutlustas. Walitses parim tõd platsil ja tõid jäid tõne lõpuni tõhale. „Südamed walutajid meil“, kirjutab üks misjonäridest, „kui meie seda rahwahulka waatafime: Lambad ilma karjafeta“.

Kangelasmeelne misjonireis.

Pisut enam kui aasta tagasi läffid misjonärid A. W. Gott ja R. J. Christian ühes perefondadega Georgtownist, Briti Kuiaanast tagasi sifemaale, et Roraimas, Wenetsueela piiril, sääil kus misjonär Dawis oma elu umbes 16-ne aasta eest jättis, uut misjonijaama indiaanlaste seas aivada. Rastel reisul ja waewalistel teil jõudsid nad pärale, reisides 10. märtsist kuni 23. augustini. Rahtlemata oli fee rastemaid reise, mida kunagi misjonärid ette wõtnud on. Imestuswäärne kangelasmeel aivaldus siin. Wiimaks jäi proua Christian haigeks ja kanti indiaanlastelt Georgtowni tagasi; ta ei wõdinud ta pärast nende juure minna. Üle aasta jäi misjonär Gott oma abikaasaga sinna ja ainult üks pärismaalane aitas neid. Siiski teataf nad, et tõd näilifelt wõitmatute rastuste all julgustawalt edeneb.

Mehhikos, kus pääle pärismaalaste misjonäride fellegil kuulutada ei lubata, on meie misjonäridel erilifelt palju tõd. See on tõesti imelif.

Tehuantepeki misjoni asutuses on 24 kogudust, mis ühe ainsa mehe hoole alla on antud, fellel aga ainult 12 kogudust kulaastada wõimalif on, kuna usfiffude arwo aga igal nädalal fastwab. Kui ma mõne

E. E. Andros, Lääne-India saarte, Keft-Ameerika, Kolumbia, Wenetsueela ja Mehhiko misjonipõllu eestseisja.

kuu eest sääil olin leidfin ma wiis uut gruppi, mis tahe usfiffu tõd läbi tahe nädala jookkul just enne minu tulekut asutatud olid. Keegi wanem naistehawwas on oma tõd läbi enam kui sada hinge Isfandale wõitnud.

Keegi koguduse liige Teuhantepeki tundis enese tõhustatud olewat, oma rahwale ewangeeliumi kuulutada. Ta läts risti läbi maa Keftameerika osariiki Guerrerosse. Esimeses teadaandes, mille sääil saime, teatatafse, et 18 gruppi 500 liikmega on kogutud, kes tõid ristimist ootawat.

Hiljuti tõhtafin Mehhikos kenat Totanaka indiaanlast ühes abikaasaga. Nad olid pifa reisu teinud, et esimest koosolekut meie juures kulaastada. Tollest indiaanlaste suguharust olid nad uudistwili, f. t. esimesed. Ringadetta indiaanlaste rahwusriietes olid need noored intelligent inimesed tulnud, ja palusid ewangeeliumi õpetajat oma suguharule. Meil ei olnud aga wõimalif tedagi faata. Nii pidid nad jälle üffi kodupoole minema. Wäheste nädalate järele kuulsime, et 57 indiaanlast ewangeeliumi tõdesid täiesti wastuwõtnud olla ja nimelt tolle noore indiaanlastest abielupaari tegevuse läbi Totanaka indiaanlaste seas.

Sajad ja jälle sajad wanadest ebajumalate teenijatest wõitawat nüüd Kristuse ewangeeliumi wastu. Rõdijal asutatafse uusi gruppe. Misjonär E. E. Moon ütles tõd, et näib, just kui oleks wanade tulekumardajate tuli neid põlema süüdanud.

Wenetsueelas ja Baanamas.

Wenetsueela misjonipõllu esimees kirjutab, et fääl wõits jellel aastal palju usklikke koguda, kui küllalt ewangeliste käepärast oleks, sest linn ei ole mitte fuletud. Raha pole tarwiski, et koosolekuid teadaanda, kuid siiski alles hiljuti oli fääl iga tee fuletud. Müüd aga on tervel maal iga linn atwatud ja kutsutud meid külastama ja jutlustama.

„Miks te siis ei lähe?“ küsitakse meilt. Meil pole ewangeliste ega ka raha neid saata. Samad olukorrad walitsewad weel meie diwisiiooni Lõuna-Ameerikas, Kesk-Ameerikas ja Mehhikos.

Wäheste nädalate järele teatas to wend, et ta fääl 40 usklikku ja enam kui 200 äratatud hinge kogunud on. Ja see pole ainuke juhust; jarnaft sünnib üle terve maa.

Suurel Kesk-Ameerika misjonipõllul on meil seitse misjonikooli, kolm Inglise, kolm Hispaania ja üks Prantsuse keeles. Kaks neid on alles hiljuti atwatud, üks Trinitaadis, Inglise põllul ja teine San Joses, Costa Rikas, Hispaania põllu jaoks.

Raamatuid müüakse aeroplaanis.

Ka meie kirjandusladu teeb häid edusamme. Hispaania maaaladel, eriti Kolumbias ja Wenetsueelas

Esimene õppetund ewangeeliumi põhimõtete üle piltide abil.

Umbes kahe aasta eest oli ainult wähesed usklikud Baanama pealinnas. Küll oli fääl suur inglise koosolekumaja, mis 500 isikut mahutada wõis ja Hispaania usklikud kogusid ühes mustade Inglise wendadega tollesse palwelasse. Alga üks meie misjonäridest algas Hispaania keeles jutlustama ja töötama ja nii on meil täna 150—200 usklikku. Ka naabrimaadel terkitwad kiitjal usklikude grupid esile.

Antille misjoni esimees, ühelt wanemalt misjoni maa-alalt, teatab, et ta käesolewal aastal umbes 800—1000 usklikku ristida loodab. Kui ta forid üle 50-ne koguduse külastanud oli, leidis ta pea igas koguduses hütutatud inimesi, nii et mitmes kohas enam kuulajaid väljaspool koosoleku ruumi seisis, kui ruum mahutas.

Keegi koguduse liige Port Antoonias, Jamaika saarel, sai elawa kutsu teistele ewangeeliumikuulutust wõia. Ta läks Marooni suguharu juure, kes senini misjonäride püüetele ligipääfeda wastupannud olid.

on raamatuewangelistidel suur edu. Kellelgi noorel oli hiljuti eriti suur wiljakus tema töös. Ta läks reisule, et raamatuid äratwida. Wiis päewa oleks see reis tale eesli seljas kestnud, kuni ta soowitud paika jõudnud oleks. Gesliga reisimine on fäälne komme. Alga et tal kiire oli, wõttis ta aeroplaani ja oli 45 minuti jooksul kohal. Ohus müüs ta kahele kaasreisile ja juhile igale ühe raamatu.

See tõis näitab kuidas Jofand meie eel käib ja siiski ei ole ma weel kümnendat osa kogemustest jutustanud. Eriline wägi näib õhus hõljutwat. Püha Waim mõjutab wõimsalt südameid, kes walguse ja tõe järgi igatseswad. Jofand tahab, et meie elawaid ewangeeliumitõdesid rahwale wiikime. Kas peafime tegema feda? Kas ei peaks meie warandused, nãhes suuri wajakufi misjonipõldudel, suuremalt, kui ilales ennem, kofku wõolama, et lõikajaid wãljasaata wõimalik oleks ja kuldne lõikus wõiks pea kogutud saada.

Ewangeeliumi wõidufäif Lõuna- Ameerika ürgmetšades.

E. B. Haynes,
Lõuna-Ameerika misjonipõllu eestseisja.

Kui tahate üldjoontes üht selget ülevaadet Lõuna-Ameerika misjoni üle, siis tulge minuga merepinnalt 12.700 jalga kõrgemale Titicaca järvele, Peru ja Boliivia vahe-piirile. Selle järve ümber, mis 100 penikoormat pikk ja 50 lai, on avanenud üks tähtsamatest misjoni ettevõtetest, nõnda et meil on praegu 8000 ristitud indiaanlast selle järve ümber asuvas faguduses.

Indiaanlased on targad ja tvirgad. Kui hingamispäewa toolis meespeetatvad jalmid ülesõeldakse, siis tõusevad mitmed selle ülesüllemiseks üles. Järve ümber on 119 misjonikooli, umbes 5000 õpilasega.

See indiaanlaste misjon ei piirdu aga mitte ainult Titicaca järve maaalal. See on ka nende faguharude juure jõudnud, kes elavad 1000 penikoormat kaugemal metšades, kuhu ei ole jõudnud ühegi walge jalga. Tundmine Sumala juure töö üle maa peal on tunginud indiaanlaste juure, kes kunagi ei ole näinud walget meest. Esmese mõiste praegusest haridusest said need indiaanlased meie misjonäridelt, kes neile jutustasid, et Sumal neid armastab ja oma poja on nende eest furma annud. See on tõesti imelik kuidas Jõsant on seal töötanud.

Misjonär F. A. Stahl reisis indiaanlaste juhina küll tuhanded penikoormad ja pidi jõna tõsises mõttes endale teed tegema kirtvega läbi rägasükkude, et välja pääseda jõgedele, mida mööda ta võis edasi jõuda sootvitud suunas. Parvedel võdi paatidel pidi ta siis oma teed jätkama läbi hädaohutikkude, torna-

ivate woogude Ohu-Perus asutva Squitose linna poole.

Õitse kui telegraafi sõnumina lehvines teade neis põlistes metšades, mõnikord isegi sajanded penikoormad juba ette, et misjonär Stahl tulla seda võdi teist jõge mööda. Päälit tuli pääliku järele, kes kunagi teda ei olnud näinud, ja palus: „Saada meile ometi üks õpetaja; asuta meie faguharu jaoks ka üks misjonijaam.“

Üks päälit muudab fogu oma faguharu elutoha.

Üks päälit tuli Tambo jõe kaldale, kus ta ootas misjonäri ja ütles sellele: „Ma olen sinu tööst kuulnud; meie peame ühe õpetaja saama.“

„Kus see faguharu elab?“ küsis misjonär Stahl.

„Seitse penikoormat kaugel metšas.“

„Kahjuks ei võdi me teile õpetajat saata,“ oli vastus.

„Aga meie peame õpetaja saama.“

„Sa, ma pean aga Squitose poole edasi minema,“ seletas misjonär.

Ristimine vabas looduses.

„Kas sa siis tagasi ei tule?“ küsis päälit edasi.

„Ma arvan, et kindlasti tulen.“

„Miks?“

„Võib olla kahe ehk kolme aasta pärast.“
(Misjonäril oli puhkusele minekuks kodumaa reis ees.)

„Kas sa siis tood õpetaja kaasa?“

Misjonär Stahl ei võinud seda mitte lubada.

„Hää küll,“ ütles päälit, „me ootame ja lootsime ning palume Sumalat, et siis, kui sa tuled tagasi, ka ühe õpetaja kaasa tood. Ära meid mitte unusta, me ootame sind siin metsas.“

„Kuidas ma teie külla võin leida? küsis misjonär. Waevalt võin uskuda, et ma seda paika äratunneksin oma tagasitulekul. Ma aga ütlen sulle, mis sa tegema peaksid: võta mõned tvalged lipud ja seo need puude külge, siis leiad selle koha koha üles.“

„Ei see ei aita midagi,“ vastas päälit; „keegi võib lipud ära võtta. Mul on parem plaan, me paigutame kogu fuguharu elukohta jõe ligemale. Me ei tohi siin mitte kaotada, meie peame õpetaja saama; me tahame otse siin kohal olla ja oodata, kui sa tuled.“

Ümber kolme aasta pärast, kui misjonär Stahl kuue päeva jooksul järelle Tambo jõel ühel hommikul märguannet kuulis ja indiaanlastelt, kes parte juhtis, küsis, mis see tähendab, sai ta vastuseks, et nad nüüd külla päälitu juure kofu koguvad.“

Ümber tunni aja pärast pööras paat pifut kõrvale, — ja nende ees seisis indiaanlaste külla 400 perekonna onniga. Kuuldaivale tuli tvali rõõmufisa ja indiaanlased tulid joostes jõekaldale ning sirutasid endi käed vastu kohalejõudnuile. Aretvuses karjusid nad ikka veel edasi. Päälit oli esimene, kes haaras misjonär Stahlit tae, kui see astus kaldale ja ta esimene küsimine oli: „Võid sa meile õpetaja, oh kas võid teda ju kaasa?“

Need misjonärid viidi siis kahte paremasse suurde onni, kus juures päälit Umpacari ütles: „Need hooned on misjoni jaoks. Meie ehitasime need majad üheskoos; üks on koolimaja ja teine koosoleku- ehk palvemaja. Nüüd peame saama ka õpetaja. Koosoleku majas oli ruumi 500 indiaanlasele. Aljal, kui nad seal istusid, tulid kene tvalimusega noorte meeste ja naiste hulgas nende juure ja tõdasi: „Meie peame õpetaja saama; anna meile õpetaja, kes meile õpetab Sumalast; me ei või siin muudu ära lasta, kui et sa meile ühe õpetaja jätad.“ Need 400 indiaanlaste perekonda olid pea maha jätnud selle coca-närimise harjumuse, taim, mille lehtedest saadakse kofaiini. Ka alkoholi tarvitamisest olid nad wabanenud. Kuna me sel ajal neile õpetajat jätta ei võinud, võime nüüd aga rõõmuga öelda, et üks nende indiaanlaste seas on üks misjonär, kes neile teed näitab paganusest tagasi Sumala juure.

Pärismaalased raiuvad teed padrikusse, et misjonäri paati tultva maad mööda jõe äärestitu kohalt edasi viia.

Walgus paistab Amazooni jõe mööda.

Imeline töö on alustatud ka Iquitos, Amazooni paarul asuvas 14.000 elanikuga linnas. Waevalt võin ma anda sellest dige pildi. Misjonärid Schaffler ja Westphal töötasid seal endi abitaasadega. Viimane aivas seal koosoleku saali, mis mahutas 250 isikut. Wiisada aga tahtsid oja võtta. Siis võeti kõige suurem linna teater, mis ka sai täis kilitud; mitte vähem kui viisikuhat inimest külastasid neid koosolekuid. Nüüd on juba 114 liikmeline kogudus organiseeritud, kelle arvu aga pea 1000 peale tõuseb. Me ei ole kunagi enne farnast asja näinud. Kogu Amazooni ala hakkab farama Sumala kuulutuse auft. Me ei tea kuidas võime rahuldada palveid õpetajate pärast, milles meie suurim raskus seisab.

Kahe aasta eest tuli Bolivias misjonitöö eestseisja juure üks noor indiaanlane, kes 120 penikoorimat oli ära käinud ja palus õpetajat. Tol ajal ei võinud me kedagi saata. Kahekümne järgneva kuu jooksul tuli see indiaanlane kas igas kuus ehk kahe kuu järele waatama, kas olukorrad ei ole muu-

(Lõpp 16. lül.)

Kauge-Ida misjonipõld.

Meie Kauge-Ida misjonipõldu kuuluvad Jaapan, Korea, Hiina ühes Tiibeti ja Mongooliaga, Briti Lääne-India, Siam, Filipiinid ja Briti Põhja-Borneo saared.

Kauge-Ida — nimelt Jaapanist — saime ühest Jaapani jutustajalt L. H. Oshiralt järgmise kirja: „Hiljuti ristisime Osakas ühel hingamise päeval kuus inimest. Nende seas olid kaks noort meest. Üks neist oli ühe jõuka mehe poeg. Temal oli kallihinnaline filmaparaat ühes filmidega,

Meie jutustaja perekond Jaapanis.

mille ta ära hõlitas ja ostustas meie kooli astuda. Isa jättis temale vaba valiku, kas kooli minna või 200.000 jennist (Sen — Ekr. 1.85) ilma jääda. Poeg ostustas kooli minna.

Tema läbielu jarnaneb minu omale, kui mina ostustasin Sumala sõna järele elama hakata. Ka minu isa jättis mulle otsustada, kas mina temalt 300.000 jennilise päranduse saan, või kristliku õpetuse vastu võtan. Sumal aitas mind somuti otsustada, kui seegi noormees ja täna olen ma õnnelik kristlane.“

Misjonär Estie kirjutas Pekingist: „Tuba aastate kestel on meie footu olnud tõd Põhja-Hiinas, kuni Schanjiini, tungida. See footu on nüüd täide läinud. Kolm misjonäri perekonda on nüüd Taiwanis, selle maaosa pealinna, elama asunud. Säält oluforrad on praegu kõige paremad töötamises, sest viimaste aastate tootmisel on sääl kõige vähem hävitusi toonud. Sellel maaosajal on head teed, mis autoliikumist võimaldavad. Tootvate jookide ja ainete tarvitamine on seaduslikult keelatud. Ka röövlite tegevusele on lõpp tehtud, nii et Schanji võib õigusega eeskujuliku maaosa nime kanda.

Selle järele, kui nüüd meie misjonärid on sinna asunud, on kogu Hiinas veel ainult üks maaosa, nimelt Kansu, kus meil misjonäre pole.

Misjonär Kobe teatab Jaapanist: „Kes tahab Sumala sõna järele elama hakata, sel tuleb ka sellepärast kannatada. Jaapani ühe arsti naine võttis kristliku õpetuse vastu. Tema sugulased olid selle üle väga vihased ja püüdsid teha kõik, mis võimalik, et teda sellest eksiõpetusest vabastada. Teda

pekketi, tungiti tänaval temale kallale ja kisti tema riided seljas kätte. Tema jäi aga oma põhimõttele ustavaks. Hiljuti sai temale ta usutööjana osaks rõõm, oma tütar teiste ristitavate seas näha.

Minu viimasel reisil Lõuna-Jaapanisse sai mulle ühe meie koguduse liikme poolt lahke vastuvõtt osaks. See isand oli mõne aasta eest ristimise läbi kogudusesse vastu võetud. Ma palusin, et ta mulle oma ümberpöörmise lugu jutustaks. Ta ütles lühidalt järgmist:

„Hingamise päeva pühitsemise tagajärjel ähvardasid mind suured raskused. Teades, et Sumal meilt oma hingamise päeva pühakspidamist ootab, oli mul selge, et ta mulle hingamise päeva pärast kaotatud koha asemele uue annab. Ja imelikult on ta mind uue leivateenimise võimaluse juure aidanud. Tema andis mulle tarkuse kätte leiduse jaoks, mida ma täna tema abil võin kasutada. — Seega ei ole mitte üksi mul oma leiba, vaid ma võin oma äris ka teistele leivateenistuse võimaldada. Sumal on mulle selle tööstusala kinkinud.“ — Kaks tema töolistest on tema juures kristlike põhimõteteid tundma õppinud ja on ustavad Kristuse järelkäijad.

Kaks sõpra.

Meie misjonitöö tuliduse saladus.

W. A. Spicer,

G. P. Adventistide üldilmse organisatsiooni juht.

Gagedasti küsitakse: miks usutavad G. P. Adventistid Kristuse teist tulekut? Me vastame selle peale, et me ei usu Kristuse teist tulekut mitte üksi piiblliliku ideasjana, vaid me näeme selles veel üht vägetvat, põrutavat ideasja. Me usume, et Jeesus saab teist korda tulema maa peale ja et see aeg ligi on.

Sga waimuliku äratuse järele, millele pühha Waimu väljavalamine järgnes, teatas apostel Peetrus et aposillilik õpetus Kristuse teisest tulemisest kõikide prohwtelite kirjade alusel põhjeneb. Sumala eelndu tohtia wiimasel ajal ütles apostel: „Sa ta lähtaks Jeesuse Kristuse, kes teile enne on kuulutatud, kes taetwasse peab minema see ajani, millal kõik peab korda saadetama, mis Sumal on rääkinud kõikide oma prohwtelite suu läbi maailma algusest.“ Ap. 1. 3, 20. 21.

See Kristuse teise tuleku päew on meeltülendaw päew, mida kõikide aegade usklikud on ootanud. Kui enne weeputus ülekohus wõimust wõitis, saatis Sumal selle põlwe rahwale kuulutuse milles öeldi, et Kristuse tulemisega au sees patu wõimule lõpp tehakse: „Uga neile on ta ettekuulutanud Enof, kes seitsemes Uadamast, ja ütelnud: waata Jssand tuleb mitme tuhanda pühaga tohut pidama kõikide peale...“ Suba 14. 15.

Kristuse tagastuleku töotus oli kõikide aegade usuljade „õnnis lootus“ olnud. Suba Laatwet laulis sellest: „Meie Sumal tuleb ja ei ole mitte walt, tuluse põletab tema eel ära ja tema ümber käib wäga tange tuul.“

Ra prohwtid olid waimustatud Kristuse tulemise aust, rääkides selle eel käitwatest sündmustest: „Jeru-

salem, ma olen su müüride peale pannud hoidjad, kes kõige päewa ja kõige öö elades ei pea walt olema; kes Teie Jeshootwat kuulutate, ärge seiske walt.“ „Waata, Jeshootwa annab kuulda maa otsani: Uelge Siioni tütrele: waata su Õnnistegija tuleb; waata tema pall on ta juures ja tema töö fafu on ta palge ees“. Jsf. 62, 6. 11.

Kristus on töotanud tagasi tulla.

Kristus on pühafirja algus ja lõpp. Tema ütles selgetes sõnades oma jüngritele, kui ta siin maa pääl elas: „Teie süda ärge ehmatagu mitte; usfuge Sumala sisse, siis usute teie ka minu sisse. Minu Jsa majas on mitu eluasest. Kui see nõnda ep oleks, siis ütlesin mina teile: Ma lähen teile aset walmistama; ja kui ma saan läinud ja teile aseme walmistanud, siis tulen mina jälle ja tahan teid enese juure wõtta, et teie ka olete, kus mina olen“. Soan. 14, 1—3.

See töotus anti neile lühitene aeg enne tema ristilöömist. Tema jüngrid pidid peagi nägema, et teda nende juurest äratwõtaks. Tema pidi oma Jsa majasse tagasi pöörama, kust ta oli tulnud. Uga ta ütles: „Mina saan tagasi tulema“. Tema saab seda töotust pidama.

Ta oli juba enne neile ütelnud, et tema tuleb on tartwilit nii furnute ülesäratamise kui ka elawate muutmise pärast. Tema sõnad on: „Sa siis peab inimese Poja täht nähtama ja siis peab hulguma kõik rahwa sugu maa peal, ja peawad nägema inimese Poja tulewat taewa pilwete peal suure wäe ja auga. Sa tema lähtab oma inglid suure pasuna häälega ja nemad peawad toffu foguma tema äratwõlissetud neljast tuulest, teisest taetwa otsast teise“. Matt. 24, 30. 31.

Ra Paulus rääkis Kristuse tuleku aulikkusest, mil Sumala pasun saab hüüdma ja kui need, kes olid Kristuses furnud, saawad igaweseks eluks ülesäratatud. Meie usume seda. Kristuse tulek on tartwilit usklikutele igawese elu saamisest. See on kõikide aegade „õnnis lootus“ olnud. Ra praegu wõitwad usklikud selle üle rõõmustada, ja seda enam, mida ligemal nad näetwad selle päewa oletwat.

Meie usume seda õpetust, sest see sisaldub pühhas kirjas. Meie peame sellepärast Kristuse tuleku õpetusest finni, et me Jeesuse tuleku mõtet armastame. Paulus oli kindel et tema saab Kristuse tulemise päetwal elutrooni ja mitte tema üffi, walt kõik need, kes tema tulemist armastawad. 2. Tim. 4, 8. Et me Jeesust armastame, siis armastame ka tema tulekut. Seda teada, tähendab teda armastada ja nalle, kes teda armastawad, on mõte tema auliku tuleku pääle rõõmuks ja troostiks; see on nende igatus.

Usulisa Sob rõõmustas end juba aegloo algul selle töotuse üle, öeldes: „Sest mina tean, et mu lunastaja elab ja tema jääb wiimseks põrmu peale seisema... Keda mina saan enesele näha, ja minu

filmaid saavad teha näha, ja ei mitte võõras..."
Joh 19, 25. 27. Seefama ise saab tulema, kes oli
 ufuisa Johiga. Tema saab tulema ja omaid koguma.
 Paulus tõdeb samasugust mõtet: „Seft et Jofand
 ise tahab maha tulla tuetvasti fõjatifendamise, pea-
 inglil hääle ja Sumala pafunaga, ja kes Kristufe
 fees on furnud, need peatvad üles tõusma esmalt.“
1. Tess. 4,16.

Tema ise, Jofand saab tulema. Ükski ingel ei
 suutnud langenud inimest Paradiisi tagasi aidata.
 Ainult Sumala Poeg võis seda teha. Ükski ingel
 ei võinud mele patust lunastamise hinda maksta;
 ainult Jeesus võis seda teha. Ja kui tema tuleb,
 siis ei anna ta inglite juhtimist kellegi teise hooletis;
 nemad (inglid) peatvad tõitide aegade pühad kogu-
 ma. Jofand saab ise tagasi tulema.

Kristufe taetvaminekul, mil jüngerid neilt lahku-
 vatele Jeesufele piltvõesse järeltvaatasid, ilmusid neile
 inglid, kes neile ja sellega ühes ta meile tõotufe
 andsid: „Seefnane Jeesus, kes teilt on üles võetud
 taetvõesse, see peab tulema sellamal kombel, kui teie
 teda olete näinud ära minevat.“ **Ap. t. 1, 11.**

Tema saab tagasi tulema: nähtavalt, tehakult,
 „seefnane Jeesus,“ seda taetvõesse võeti. Ja etvan-
 geeliumi kuulutus kogu maailmas on suurimaks tun-
 nuseks, et tema tuleb ligi on. Ja me oleme teda
 leidnud, pattudest lunastajat, tõõstijat ja atvitajat,
 kes meile on lähemal kui võend, ja kui me tema tu-
 lemise fuure päetva peale mõileme, siis tuletagem
 rõõmuga seda aulikut tõde meelde, et tuningate Ku-

ningas tuleb kirjeldamata au ja väega, ning et
 tema „seefama Jeesus“ on, kes meid armastas ja
 selles meile eest furi, et meid lunastada.

Kui ta peale oma furma neile üheteistkümnemele
 ilmus ja oma läbiuuristatud käpa ja jalgu näi-
 tas, siis ütles ta: „Mina olen see.“ Ja kui tema
 tõd au fees ilmub, siis saab see tõige aulifem ole-
 ma, et tema naelte asemetest, mis tema kätes ja jal-
 gades, saab valguis hiilgama, nagu prohtvet Haba-
 kut seda juba omal ajal nägemises ette näinud.
 „Ta selguis on kui valguis, päetva jooned on tema
 kätes; seal on tema vägi varjul.“ **Hab. 3. 4.**

Jofand ise, „seefama Jeesus“ on see, kes tagasi
 tuleb. Ja et me tema tulemises küll ei päetva
 ega tundi kindlaks ei määra, siis oleme ometi hulga
 piiblikkude prohtvetikuulutuste alusel kindlad, et tema
 tuleb ligi, jah „usse ees“ on.

Sellepärast tunnetvad **G.-P.-Adventistid** tungi
 selle suure misjonitõuesande täitmises, et nad Kris-
 tufe tõotust ufutvad. Nende püüd on minna tõite
 maailma, ettevalmistades rahvasti Kristufe tuleku
 vastsu.

Sellest selgub ka, et meie kui rahvas, eht
 meid küll artou poolt vähe on, igal maal üle maa-
 ilma tegetvad oleme. See feletab ka põhjuse, miks
 meie teftkorraldus püüab igal aastal sadadena mis-
 jonäre väljasaata. Siit leiame põhjuse, mille mõjul
 me fuuri edufamme oleme teinud, nõnda et tänä
 Kr. tulemise kuulutust üle 270 keeles saab kuulu-
 tatud.

„Ewangeeliumi võidukäik“ lõpp.

tunud tema kasuks. Ta ütles tolimati: „Me võitame
 find endaga kaasa; seft finuta ei või me tagasi
 minna. Meie rahvas ei mõistaks, miks sa ei tule;
 meie vajame nii väga õpetajat.“ Misjonär läks
 nendega. Ja kui rõõmsad olid indiaanlased, kui
 nad said pisut õpetust sellest, kuidas kristlased pea-
 vad elama. Ühe maja esiküljele kirjutati: „See on
 seismenda-päetva adventistide misjonimaja.“
 Seal oli üks siemaalane pidanud kooli. Samas
 majas peeti ka koosolekuid, nii hästi kui nad seda
 oskasid. See on ainult üks sajaft juhuseft, mis
 näitab, kui tunglikult Bolikvias palutakse õpetajaid
 saata.

Kas sa ei usu, et niisugune töö väärib alalist
 ja lastvatvat toetust?

„Suure arsti jälgedes“ lõpp.

Siin mõned julgustatvad artvad Indiaft, kus
 ümberpõõrmisele ei võideta mitte nii väga kuulutufe
 läbi grupepe tolist, vaid palju enam kannatliku töö
 läbi üfiktute juures. 24 aastase töö järele on meil
 Lõuna-Alas 33 kogudust 1097 liikmega. Wilmafe
 tahetfa aasta jookkul asutati 38 uut kogudust; mille
 liikmete üldartv on 1589, nõnda on seal toftu 2686
 usklikku. Teiste sõnadega: tahetümneneljaastase töö
 järele oli meil Lõuna-Alas iga 304.000 elaniku
 kohta üks ristitud usklik; nüüd tuleb iga 124.000
 elaniku kohta üks ristitud kristlane. Armsad sõbrad,
 me täname Jofandat, kes ka selles paganlikkufe
 Gibraltaril võis oma armu läbi hingestid võita
 oma riigile.

Sahfets tähelepanemises!

Kui teegi, kes seda lehte lugenud, tungi tunneb midagi paganamaa misjonitöö edendamise
 ohtverdada, olgu see üfiktist kui väikene summa, siis võdetakse seda alati tänuga vastsu ja
 toimetatakse auvasti annetufe sihtkohta edasi, seda „Misjoniteadetes“ avalikult toiteerides.

Need, kellele see misjonileht laiallaotajate poolt kätte tuuakse, võitvad kindlad olla, et
 tõit anded usatavalt misjonileftkassale edasi antakse.

Ünded saata selle lehe väljaandetohta aadressil kassapidajale **Amanda Nufale**.

Väljaandja: „G.-P.-Adventisti Kog. Eesti Liit“ Tallinnas, Merepuestee nr. 14-a oma majas.

Tallinna Eesti Kirjastus-Õpikufe trükitoda, Dift t. 2. 1929.

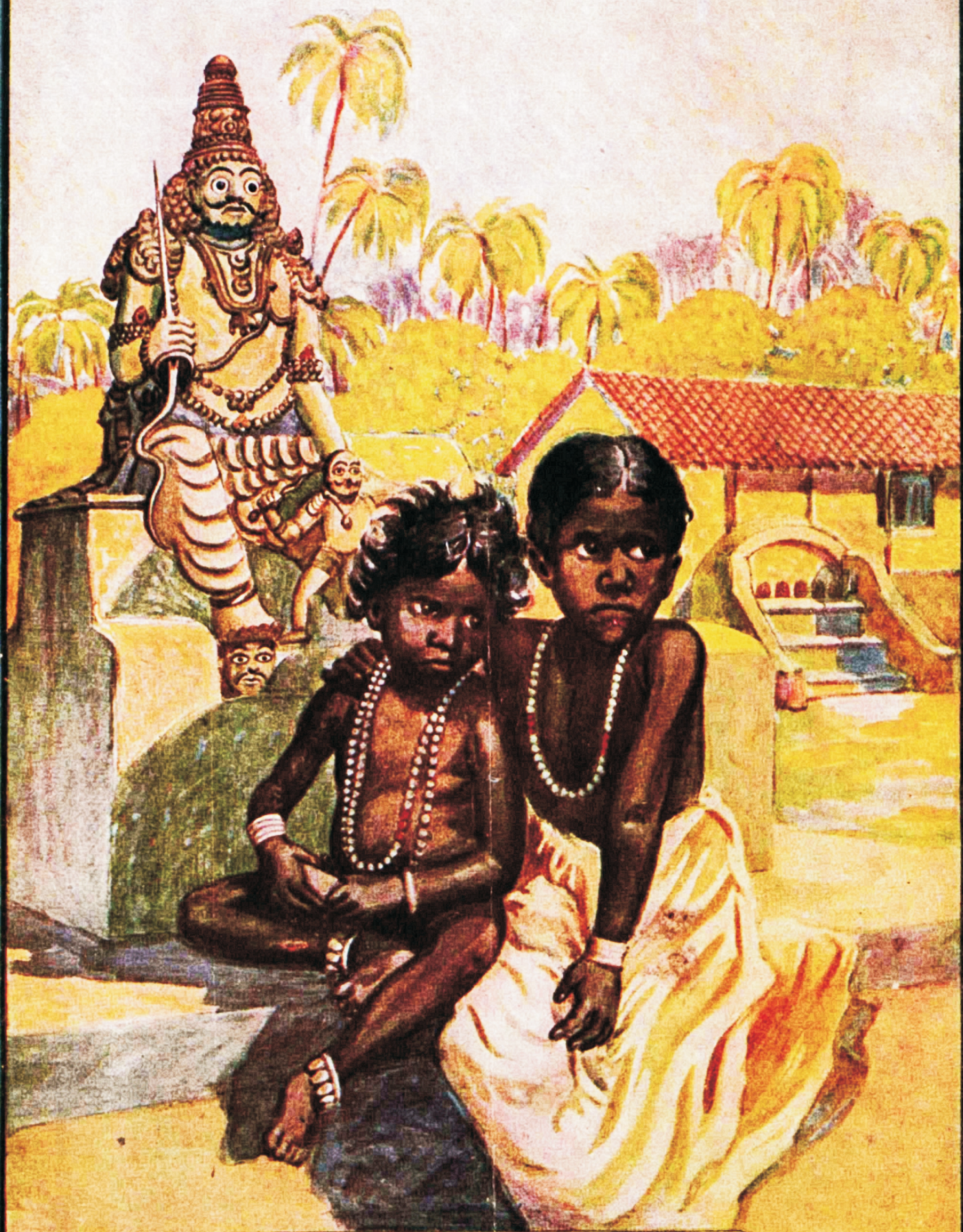
Meie kasvatusideaal.

Sumala kogudus on püha Issandale; sellepärast on tema sihid ja idealiid maailma omadeist lahkuminevad. Apostel Paulus kirjutas algkogudusele: 2. Kor. 6, 14–17. Kui see nii on, siis peame end maailmast lahutama ka kasvatusküsimuses, sest sellest oleneb Sumala rahva saatus ära. Kuidas võime oodata, et meie lapsed ja noorus ufus üles kasvavad, kui nad ufmatuist ja ateistlikult mõtlevalist õpetajailt kasvataatse. Algristiuft murdus paganate kasvatusviisiga; ufupuhastajad algasid tohe oma foolide alustamisega ja need said reformatsiooni asupaitadeks. Sedasama peab ka adventlikumine täna tegema. Ja ta teeb ka seda. Meil on oma kasvatusideaal ja füsteem. Meil on ka oma kasvatusafutused, foolid. Piibel on meie valgus kasvatuses. Ta näitab meile ifeloomufujundamise õiget teed ja ilmutab ka jõuallikat. Mõisted kasvatuses üle on üldiselt liig tiivad ja piiratud. „Õdelik kasvatus tähendab rohkem kui ühe teataiva aine jälgimist. Ta tähendab rohkem kui ettevalmistust meie maie elu jaoks. Kasvatufel on ka inimese igaveie eluga tegemist. Ta tähendab tehalku, mõistusliku ja vaimlike jõu harmoonilist arendamist.“

„Sumal ldi inimese oma näo järgi“ ja tema vvaade oli, et inimene, mida kauem ta elab, seda rohkem seda pilti peaks ilmutama. Uga sõnatuulmatuse läbi kaotas ta selle eesõiguse. Patt hakkas Sumala fuju inimeses hävitama. Lunastuse ja kasvatuses siht on üks ja feesama, nimelt: Sumalafarnafuse ülesehitamine inimlikus ifeloomus. Sumaliku täiuse eeskujul on Kristus. Sellepärast on igal õdelisel kasvatusel Kristus eeskujus. Aljaloos on palju fuuri ifeloomu ja eeskujusid, aga kõige ilusam on ometi ofastrooniga „Snimesepoeg“. Kasvatufes on matsetv Seefuse sõna: Minuta ei võdi teie ühtegi teha.“ Seefus on ka kõige jõu allikas. Meie kasvatusideaal on:

1. Kõik lapsed, fogu noorus, peab Issandale kasvataatama. Jef. 54, 13.
2. Oma on lapse efimene õpetaja tema kahetja aastani, sest efimese kahetja aasta tähendus on kasvatuses fuur. Seda näeme Moofese, Saamueli, Laanieli, Timoteuse ja teiste elus.
3. Igal koguduseil peab oma kogudufetool olema, kus lapsed algharidust kristlikkude ja ümberpöörnud õpetajate mõju all võitvad omandada.
4. Kool peab afuma väljaspool linna, maal, nii et igal foolil oleks küllaldaselt maad põllumajandufeks, aiandufeks ning farjandufeks ja päale selle peab fisse featama mitmesugufeid tööstusharusid, et õpilastele võimaldada tehalktu tööd ning ofalt ka õpperaha teenimist, sest kus fool ei kasvata inimest praktilise elu jaoks, sääl puudub tal õige otstarve. Spordi afemel on meil kasulik praktiline ja produktiivne tehalkt töö.
5. Kooliprogramm peab fisalidama kõik teadmistväärfse ja elus vajalikfu, nii et meil noorus valitfeks kindlat teadust paremini kui keegi muu, vastavalt Laanielile ning tema kolmele sõbrale Paabelis.
6. Pääõppeaine on piibel, sest pühafiri on tõe täielik juhtnõör ning ta annab materjali, et noorufes ifeloomu fujundada.
7. Kogu õpetuse pääsiht on ifeloomufujundamine Seefuse eeskujul järgi.
8. Meie foole peab moodustatama prohveteite fooli eeskujul. Sääl oli: a. piibel pääõppeaine; b. iga aine, mida õpetati, oli püha; näiteks püha ajalugu, püha muusika jne.; c. õpilased pidid käsitööd õppima; d. õpetajad töötasid õpilastega ning õpetasid neile, kudat töötada; e. õpilased võtfsid ofa misjonitööft.
9. Meie foolides peab olema õige advent — palve — ning misjonitvaim, sest ainult farnafes õhustikus võib noorte ufuelu areneda.
10. Perefond ja fool peatvad koos töötama. Kus see puudub, sääl ei faa kunagi, ei foolis ega kodus, lapsi õigele sõnatuulmisele kasvataada. Kool ja kodu peatvad kasvatuses nii ühiselt koos seisma, nagu mees ja naine.
11. Kogudus ja fool peatvad koos töötama, sest ainult nii on võimalik noori selle fuure töö lõpuleviimiseks ette valmistada, mille Issand on oma kogudufele ufaldanud.
12. Õpetajasfond peab koosnema ümberpöörnud meestest ja naistest, fel on õige advent — ja misjonitvaim.

R. Roofe.

Juhatage Kristuse juure 70 miljonit
India last